

N:o 36.

Af herr **O. N. Olsson** i Heden, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående beloppet af skjutslega, där skjutsentreprenad icke kunnat åvägbringas.*

Genom kungl. förordningarna af den 9 juni 1905 angående försäljning af brännvin samt angående försäljning af vin och öl hafva, såsom bekant, gästgifverier och skjutsentreprenörer träffats af en afsevärd minskning uti de inkomster, som före tillkomsten af nämnda kungl. förordningar varit förenade med gästgifveri och skjutshållning i och med rätten att utminutera och servera förenämnda drycker. Därest skjutsentreprenader under nu sålunda inträdda förhållanden skola kunna åvägbringas utan anspråk på alltför stora s. k. entreprenadbidrag från vederbörande skjutsskyldiga samhällen eller landsting, lär en genomgripande omredigering af nu gällande maximitaxor för entreprenadskjuts blifva nödvändig. Att de nu gällande maximibeloppen för entreprenadskjutslega inom det ojämförligt största antalet län icke enligt nu rådande förhållanden motsvara skälig ersättning för genom skjutsningen lämnad arbetsprestation och besvär, torde vara uppenbart, då man erinrar sig, att dessa maximibelopp stått oförändrade sedan år 1888.

Då emellertid den bestämmelsen i gällande skjutsstadga, att maximibeloppet för skjutslega vid skjutsentreprenad kan bestämmas för olika län eller länsdelar till belopp som motsvara där rådande förhållanden, torde kunna betecknas såsom synnerligen väl funnen, så torde något yrkande om ändring i denna del icke erfordras.

Då det likväl torde taga rätt lång tid, innan önskvärda och nödiga omredigeringar af förbemälda maximibelopp för entreprenadskjutslega in-

om de olika länen blifva genomförda, och det särskildt dessförinnan, men kanske äfven därefter, inom vissa orter torde blifva svårt att åstadkomma entreprenadskjuts på annat sätt, än resp. skjutsskyldiga samhällen eller landsting träda emellan och lämna s. k. entreprenadbidrag — en form af understöd från det allmänna åt de resande, som knappast kan anses berättigad, och sålunda i många fall komma att vägras — så torde det med skäl kunna befaras, att i afsevärd utsträckning skjutsentreprenader icke komma till stånd, utan de, hvilka enligt § 18 gällande skjutsstadga blifvit till skjutsning indelade, få uppehålla skjutsningen.

Men då i sistnämnda fall skjutslega utgår med betydligt mindre belopp än de i allmänhet otillfredsställande maximibeloppen för entreprenadskjuts, ligger häruti en uppenbar orimlighet, som snarast bör aflägsnas, helst dessa sistnämnda skjutsskyldige numera icke hafva någon fördel såsom gengäld för detta allmänna onus.

För att dels fästa uppmärksamhet vid dessa, särskildt nu framträdande förhållanden, och dels söka bidraga därtill att ofvan påpekade oegentligheter så långt möjligt och snarast måtte vinna nödig rättelse, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

det Riksdagen behagade besluta

att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t efter verkställd utredning framlägga förslag för Riksdagen till sådan ändring uti nåd. stadgan angående skjutsväsendet af den 31 maj 1878, att, där skjutsentreprenad icke kan åvägbringas, utan skjutsningen jämlikt § 18 i berörda nåd. stadga måste af de skjutsskyldige själfva uppehållas, skjutslegan måtte utgå med belopp, som motsvarar för orten fastställt maximibelopp för entreprenadskjuts.

Stockholm den 24 januari 1908.

Oscar N. Olsson

från Göteborgs och Bohus län.

I motionen instämnia:

Adolf Johansson.

W. Bengtsson,
Häradsköp.

Joh. Larsson,
Presstorp.

C. T. Lind,
Tanum.